

İçsel Karmaşa

– Ayşegül Akdağ Barutçu · 25 Mayıs 2017

Sonra bir şey oldu, dudaklarımdan kelimeler dökülemedi o an. Susmak düştü payıma. Nereden korkmuş olabilirdim ya da çekinmiş? İçimdeki nefreti atarcasına tükürüp suratlarına siz kimsiniz diye haykırmalıydım! Ama bir şey durdurdu beni, yapamadım. Sükûtumu örttüm çıplaklığımın üzerine usulca. Sonra ayaklarım direndi vücuduma, olduğum yere çöküverdim. Ellerim bağlandı. Bir süreliğine içimde kopan fırtına yerini dinginliğe bıraktı. Anestezi altına alınmış gibiydi öfkem, nefretim, kinim. Çenemin yorulduğuyla kaldım, iyi mi? Hayır, korkmadım çekinmedim hiçbir şeyden ve hiç kimseden! Sadece, yoruldum birazcık. Koşmaktan değil ya da konuşmaktan, ağlayıp zırlamaktan hiç değil! Yorulmaktan yoruldum. Yorgunluğun kendisinden. İnanır mısınız ilk defa bu kadar yoruldum, gece ağır bir karabasan gibi üzerime çökerken karşı koymak gelmedi içimden, akışına bıraktım; ama akmadı. Düşünmekten yoruldum, beynim buruştu sanki. Ya da içgümlerle beynimin içini deldiler; öyle acı bir his. Elimde olsa silerdim geçmişini beynimin karanlık odalarından. Ah o karanlık odalar, yüzüme vururcasına acizliğimi dokunmasalar düşlerime. Dilim bağlanmadı, konuşmak yasaklanmadı da. Sadece kelimeler kifayetsiz kaldı yaşadıklarımın yanında, faydası dokunmayacaksa neden yorayım daha fazla kendimi? Yeniden başlayabilir miyim bilmiyorum, sözcükler dökülür mü dudaklarımdan bir daha? Faydasını görür müyüm devrik cümlelerin? Ama nedense bir umut var içimde. Uçurumun kenarında sarp kayalıklara doğru çaresizce sallanırken bir el tutup yukarı çekecekmiş gibi. O umut mudur beni ayakta tutan yoksa her şey rüya mı? Gerçek mi bu yaşadıklarım yoksa birer halüsinasyon mu? Tüm bu karmaşanın içinde çırpınıp dururken emin olduğum tek şey var, ben yaşıyorum.